

Na pamiatku dvoch správnych chlapov

Mŕtvy kameň -
na ňom dve mená
a jeden dátum
osudovo rovnaký
Cez clonu dávnych rokov
sa tu stále
pripomína deň
a drsný povel – neľudský:

Strieľať !
Rozohnať vôľu,
čo sa práve
zomkla
v možňnatú päšť –
Nedovoliť vzburu !
Nedovoliť udrieť –
Keď sa pravda
ohla,
nemá právo česť.

Darmo sa nedávno
vojna skončila -
Darmo republika
svojim sľúbila
rovnaké šance,
zákony, rozlet.

Jedno sú sľuby,
iné skutočnosť –
Bohatstvo ďalej
mocou vládne
A človek robotný
má len svoje dlane,
lopotu do úmoru !
Vykúpenie ? Žiadne ...

Tak padlo rozhodnutie –
za svojim si ísť !
A domôcť sa práv,
čo zákonmi sú dané:
Za prácu pláca
hodná človeka,
už žiadne zderstvo,
vykorisťovanie !

Vtom výstrely
presné, pálivé- - -
a zlomený život
na kolená padá...
Už žiadna pravda,
žiadne víťazstvo !
Len tma – Tma
o spravodlivosť volá ...

Preleteli roky,
prešumeli krajom
Však na rove
vždy znova
sviečičky horia –
Čo telo ticho,
v popole ,
dočkalo sa rána,
dočkalo vykúpenia :

Oj, nie je márný
spravodlivý boj,
ni obeť,
na jeho oltár dané –
Spomínajú vnuci
s vďakou, obdivom –
A v pamäti národa
sú mená tie
zlatom zapísané.

(Dobroslava Luknárová- Koričanská, 16.3.2010)